

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 689/2015
25.02.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у правној ствари тужиоца З.Ф. из Н., кога заступа З.В., адвокат из С., против туженог М. ДОО из А. РЈ Р. из Н., које заступа М.М., адвокат из Р., ради утврђења радног односа и накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4183/13 од 04.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4183/13 од 04.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 1750/10 од 12.11.2013. године одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је био у радном односу са пуним радним временом код туженог почев од 22.09.2008. године до 06.12.2010. године и да се обавезе тужени на исплату на име неисплаћене увећане зараде за рад дужи од пуног радног времена у периоду од 22.09.2008. године до 06.12.2010. године у укупном износу од 501.062,85 динара са каматом, на име неисплаћених трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у истом периоду у укупном износу од 130.560,00 динара са каматом и на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2008, 2009. и 2010. годину у укупном износу од 40.904,00 динара са каматом. Тужилац је обавезан да туженом исплати трошкове поступка у износу од 96.720,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4183/13 од 04.06.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09, 53/13-УС), који се примењује у овој парници на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, учињене пред другостепеним судом на коју се неосновано указује ревизијом. Побијана одлука је јасна и непротивуречна. Истицањем наведене битне повреде фактички се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што није дозвољено према члану 398. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу, тужилац је од 02.07.2007. године радио као надничар са уговореном зарадом од 20.000,00 динара месечно за М.Г.1, оца М.Г.2, законског заступника туженог. М.Г.1 поседује пољопривредно газдинство „М.Г.“ у чијем саставу је и рибњак у Н., уписано у регистру 08.11.2004. године, које је имало пасиван статус због необновљене регистрације у периоду 2008-2010. године док је 2007. и 2011. године било активно. Тужени је основан 2005. године за претежну делатност превоза робе у друмском саобраћају за спољно-трговински промет и услуге у спољно-трговинском промету. Код туженог је 22.09.2008. године уписано ново пословно име М. ДОО А. – Огранак РЈ Р. из Н. са претежном делатношћу мрешћења и узгоја риба у рибњацима. Тужени се од 2012. године бави прометом рибе и има свој рибњак у општини Б. а пре тога је куповао рибу из рибњака у Србији и продавао. Тужени нема уписаних непокретности на подручју општине С..

Такође је утврђено да тужилац није имао закључен уговор о раду са М.Г.1, нити туженим и да је у спорном периоду био пријављен код Националне службе за запошљавање где је остварио здравствено осигурање. Тужилац је радио на пољопривредном газдинству и рибњаку различите послове и то на изградњи рибњака, у пољопривреди, сточарству, хранио је домаће животиње, музао козе, као чувар рибњака, радио је у рибњаку, био возач трактора итд. Радне налоге тужилац је добијао од М.Г.1 а понекад и од његовог сина и супруге а зараду му је исплаћивао најчешће М.Г.1.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право оценом недостатка пасивне легитимације туженог и одбијањем тужбеног захтева за утврђење радног односа и накнаду новчаних износа по основу рада.

У поступку пред нижестепеним судовима тужилац није доказао да је у спорном периоду обављао радне задатке за туженог већ различите послове за М.Г.1, који га је ангажовао и плаћао за рад на свом пољопривредном имању и рибњаку. Повремено обављање послова и за туженог није од утицаја на другачију одлуку у овој парници јер је М.Г.1 повремено помагао сину у раду, те је и рад тужиоца у контексту налога М.Г.1 а не његовог сина. Није од значаја ни околност

да је пољопривредно газдинство М.Г. у спорном периоду било нерегистровано, у пасивном статусу, јер су према стању из списка радови на његовом пољопривредном имању настављени и тужилац је према сопственом исказу током поступка обављао послове у пољопривреди, сточарству итд, који не представљају делатност туженог. Осим тога за одлуку у овој парници је од значаја за кога и које послове је обављао тужилац у спорном периоду а не формални статус газдинства М.Г.. Како из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац обављао различите послове за М.Г., као послодавца, тужилац није био у правном односу са туженим и побијаном одлуком је правилно одбијен тужбени захтев за утврђење радног односа као неоснован. Обзиром да тужилац није био у радном односу код туженог, нити обављао рад за туженог у спорном периоду правилно су одбијена и новчана потраживања тужоца по основу радног односа код туженог.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**